

Enota teritorialne obrambe Franc Ravbar-Vitez na usposabljanju

Potrditev samozavesti

Ko je že kazalo, da bo imel april mlade tudi v juniju, se je deževno vreme le nekoliko umirilo. Ampak komaj toliko, da je sonce zvalo na obraze nasmeh in že se je nebo zagrnilo ter obljubljalo nove plohe.

Toda, fantom v vojaških uniformah zato na obrazih ni ugasnil radoživ nasmeh, pa tudi korak jim ni zastajal, ko so si na ramena obešali puške, ki so jim v uniformi spremenile ritem življenja. Kar čez noč so se orodjarji, poslovneži, metalurji, tiskarji, tehnični risarji, profesorji... spremenili v vojake — tabornike. Tabornike pravimo zato, ker so taborili pod vojaškimi šotori postavljenimi ob rob Notranjskega gozda.

Slab streljaj stran so si uredili poljsko kuhinjo. Kuharji, med njimi ni manjkalo takih, ki ta poklic opravljajo v uglednih restavracijah, so se morali spoprijeti z manj udobnimi kuharskimi pripomočki in večkrat tudi z razmočeno kurjavo. Očitno pa si niso napravili ugleda, saj je bila pod njihovo streho ob vsakem obroku vrsta »repetašev«. Dva dni je trajala njihova aklimatizacija, šele nato so skušali kaj bi bila njihova naloga v morebitni pravi vojni. Ta preskus pa so doživeli tudi ostali pripadniki enote teritorialne obrambe Franc Ravbar-Vitez.

Komaj so dobobra uredili tabor, se spoznali med seboj, pripravili miting

in dočakali dan lepega vremena, že se je vse zarotilo in jim pokvarilo komaj priborjeno udobje. Po mitingu, ki so ga pripravili skupaj s člani DPD Svoboda Medvode, nanj pa so povabili tudi okoliške krajanje, so jih starešine že začeli priganjati naj se pripravijo na pohod, ki ne bo ne lahek ne kratek.

Noč, ki je postala mokra in mrzla, ni zbudila velikega upanja. Navsezgodaj zjutraj, ko so bile veke še težke zaradi mrzle, mokre in kratke noči, je šaljivec zapel refren znanega napeva: »...in nasmeh je vse bolj grenak...«

Potrditev resnice v tem refrenu je dobil šaljivec že po nekaj kilometrih pohoda. Kot zanalašč na hribovski ravnici ni bilo niti kozolca, niti goste smreke, ki bi dajala vsaj malo zavetja, ko se je ulilo iz neba kot na gasilski vaji.

O kilometrih, ki so jih prehodili teritorialci na vajah, je menda toliko resnic kolikor je bilo pohodnikov. Nekateri so kilometre merili s plohami, ki so jih obsipavale, druge z žulji na podplatih, tretji pa z obroki tople hrane, ki so jo kuharji komaj skuhal zaradi obilne moče. Šilce žganega, ki se je sem ter tja še našlo v čutari, je bilo pravo zdravilo.

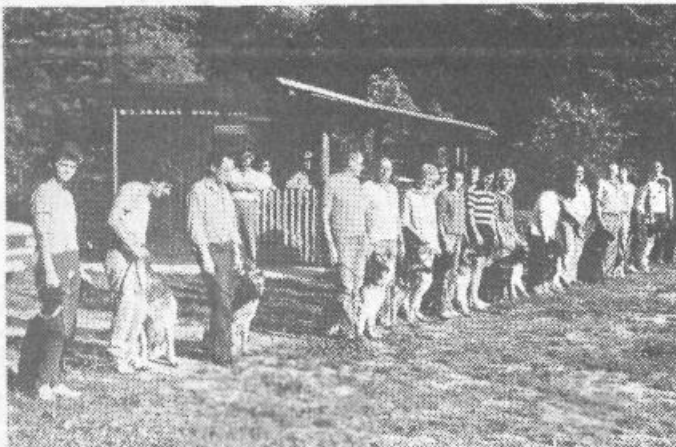
Starešine so merile kilometre na zemljevidu in menda jih je bilo 25, niso pa prišteli tistih, ki jih je enota

naredila še z vmesnimi »postanki«; enota v napadu, enota v obrambi, naprej, nazaj....

Ko so končno oblaki spraznili mokro in dovolili, da je posvetilo sonce, ter znova zvalo nasmeh na obraze teritorialcev, je bilo večdnevne vaje že skoraj konec. Konec je bil pravzaprav takšen kot se spodobi: S preskusom streljanja v tarče.

Nekaterim so se obrazi še bolj raztegnili v nasmeh, saj niso verjeli, da so zadeli tako oddaljen cilj (ali pa je morda k temu pripomoglo natančno orožje). Kdo ve? Ampak pripadnikom enote je zrastle samozaupanje. Mar niso dokazali, da zdržijo tudi velike napore in da zadenejo v cilj, kot da z orožjem streljajo vsak dan?

Brane Paznik

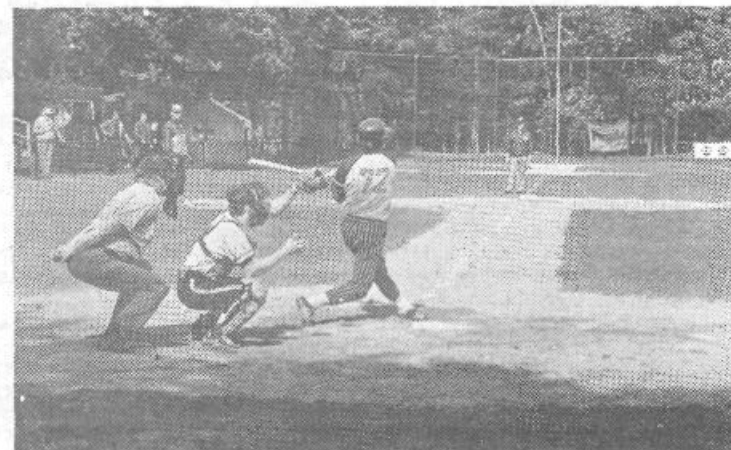
Šport

Baseball ekipa iz Guncelj se je na evropskem prvenstvu odlično odrezala

Baseball je zanimiva ameriška športna igra, ki jo pri nas v Jugoslaviji sicer poznamo, a ni tako množična kot ostali športi. Najbolj jo poznajo Sličani, saj so se s to igro seznanili že pred drugo svetovno vojno. Pri nas v Sloveniji, pa smo se zanjo zagreli šele pred desetimi leti in sicer na Ježici. Danes imamo v Sloveniji že osem klubov in sicer: Guncelje, Ježica, Zajčki in Golovec iz Ljubljane, Kranja, Škofje Loke, Celja ter Medvedji iz Rateč. Tudi v drugih republikah jih je vsak dan več, na Hrvaškem je denimo 6 klubov, zameški pa se kažejo tudi v Zemunu in Nišu. Skratka lahko rečemo, da se tudi ta športna panoga uveljavlja. Državno prvenstvo je razdeljeno v A in B ligo. V A ligi so najmočnejši Ljubljančani in sicer ekipa iz Guncelj, ki je tako nastopila tudi na evropskem prvenstvu. V ANTVERPNU bi denimo z malo več sreče lahko osvojili celo drugo mesto kjer je bila konkurenca zelo močna. Tako pa so s štirimi toč-

kami za Švedsko in Čehoslovaško in Nemčijo zasedli zelo dobro četrto mesto. Za njimi so še ostali močni Finci in Švicarji.

Tudi posamezno smo se zelo dobro odrezali. Vrhunec je bil drugi najboljši odbijalec, Grmovšek drugi metalec. Najboljši v vsem pa je bil Jovanovič, najboljši obrambni igralec je bil Ciperle. Ob takšnih uvrstitvah in rezultatih pa smo postali še bolj zagnani zato skrbimo tudi za mlajše ljubitelje, ki so že na dobri poti da postanejo dobri bejpsolisti. Imamo dobre in prekaljene trenerje, ki lahko posežejo v vse skrivnosti igre. Zato vabimo vse mlade zanesenjake, da se nam pridružijo. Treninji pionirjev so ob torkih in četrkih ob 17.00 uri, v Gramozni jami. Članski pa ob ponedeljkih, sredo in petkih ob 17.00 uri. Fantom ob bok pa so se postavila tudi dekleta, zato poziv velja tudi lepšemu spolu. Ves spored tekem pa je vedno objavljen v sobotnem DELU.

Najboljši metalec v napadu pri odbijanju. Vsa igralca mora braniti in odbijati. Na sliki od leve: sodnik, obrambni lovillec, odbijalec, ter v ozadju stranski sodnik.

Tudi pes se mora učiti

Pravijo, da je pes človekov najboljši prijatelj. Na žalost pa ljudje vse premalo skrbijo za svoje ljubljence. Vse prevečkrat pozabljajo, da je tudi njihov štirinožec del urbanega okolja in da le-to zanj predstavlja tisoč in eno nevarnost, če se ne zna v njem »obnašati«. Prav tako je nevzgojen pes lahko nevaren za okolico.

Da bi pripomogli k izboljšanju tega problema, so ljubitelji psov 1987 v Tacnu ustanovili kinološko društvo Šmama gora. Začetek je bil izjemno težak, saj je bil prostor ob Savi, ki so ga dobili za svoje delo, ena sama grmada. S prostovoljnimi delom so člani društva najprej uredili poligon, napeljali elektriko, položili vodovod in postavili okrepevalnico.

Društvo šteje 160 članov. Vsakega marca organizirajo štirimesečni tečaj, ki je namenjen osnovni dresuri, spodobnejši psi pa lahko opravijo tudi tečaj prve kategorije, ki je pogoj za vzrejo. To delo vodi pet voditeljev. Nekaj časa je društvo sodelovalo s civilno zaščito, zdaj pa je to sodelovanje zamrlo.

V društvo se lahko včlani vsak, tudi tisti, ki nima svojega štirinožca. Važna je le ljubezen do psov.

Podrobnejše informacije dobite na tel. št.: (061) 59-373 ali pa v Tancu 91-d.

A. P.